

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

*Mattemu a Jurkovi,
dvom drahým Trenčanom,
vďaka ktorým
vznikla
táto kniha.
Jednému za to,
že som ju dokázala dokončiť,
a druhému za to,
že som ju dokončila
práve takto*

Prológ

Poslušná

„Skôr ako začneš,“ ozval sa Marioto, „hovorím nie.“

Timea zatvorila dvere a pomaly kráčala k stolu, za ktorým sedel. Klopanie jej topánok sa ozývalo v celej magradskej sieni. Marioto sa skláňal nad mapami, ktoré nepoznala. Neunúval sa zodvihnúť zrak.

Zastala tesne pred ním a čakala. Uvedomovala si, že počuje jej zrýchlený tep a cíti napätie, preto sa nesnažila predstierať vyrovnanosť. Keby sa jej pozrel do tváre, videl by mocný hnev, ktorý ňou lomcoval.

„Tak hovor,“ vyzval ju bez pohnutia.

Zhlboka sa nadýchla. „Urobil to ten *hergl*,“ zašepkala. Marioto neznášal krik, svoj hlas musela kontrolovať.

„Počul som, že tak prezývate môjho zjazveného priateľa.“

„Pozri sa na mňa, Marioto!“ žiadala ho zvýšeným hlasom.

Neurobil tak.

Chvíľu vyčkávala, no napokon rukami netrpezlivo prekryla mapu, do ktorej hľadel. „Zabil ho Grigorias Zka. Vieš to takisto ako ja!“

Zahľadel sa na ňu prižmúrenými očami: „Máš dôkaz?“

„Nepotrebujem dôkaz! Leopold by to neurobil len tak pre nič, za nič. Videla som záznam, videla som jeho prázdny pohľad. Grigorias mu to vsugeroval, prinútil ho to urobiť. A potom ho zabil, skôr ako by ti všetko vysvetlil. Grigorias zabil Ivana. Žiadam...“

„Nie.“ Jeho hlas znel pokojne.

Už sa nedokázala ovládať. „Ako môžeš...?“ Mariotov prísny pohľad ju umlčal.

Vystrela sa.

„Nebudem ti nič vysvetľovať.“

„Bol to môj brat,“ zašepkala.

„Nikdy som na to nezabudol.“

„A ty mu to chceš len tak prepáčiť? Chceš, aby som vychádzala s tým psiskom tak ako doteraz? Aby som zabudla, že mi zabil brata?“

„Nezáleží mi na tom, čo ku Grigovi cítiš alebo ako s ním budeš vychádzať. Chcem, aby si mi slúžila tak ako doteraz. A aby si neurobila nič, čo by sa priečilo mojim záujmom. A nemusím ti pripomínať, že roztržky medzi podriadenými nepatria medzi moje záujmy.“

„Som tu s tebou roky! Urobila som pre teba viac, ako si očakával, keď si sem verboval môjho otca! Nič to pre teba neznamená?“

Cynicky si prezrel jej drahé čierne šaty a trblietavé sponky v červených vlasoch. „Svoju odmenu si dostala. Nejakto si neviem spomenúť...“ pošúchal sa po brade, „kedy si sa naposledy stretla so svojím bratom? Hádám aj pred viac ako pätnástimi rokmi, nie?“

Zúrivo zavrčala. Nohy sa jej roztriasli. Mal pravdu – odkedy sa jej brat stal odpadlíkom, nestretla sa s ním. Vyhľadala ho len raz a vtedy zistila, že s ním žije dievča, ktoré sa veľmi podobá na Melániu. Mija mala len päť rokov. Keď to Timea oznámila Mariotovi, ten s ladovým pokojom vydal príkazy, aby jeho trpaslička dievča sledovala. Viac ho tá správa nezaujímal. Timea si uvedomovala, že tým zradila svojho brata, a preto ho už nemohla navštíviť. Ivan vedel, že pracuje pre Mariota, a určite by sa bál, že spolu s ním objavila aj Miju.

„Zrazu sa v tebe ozvala sesterská láska? A kde bola, keď ho Metoj vykopol z Lubietovej, keď ho Mija opustila, alebo vtedy, keď sa Mija stratila v lesoch a on ju hľadal? Oporou si mu bola naposledy vtedy, keď si ako deväťročný rozbil koleno.“

Timea tuho zovrela záhyby svojich šiat.

„Tým, že odo mňa žiadaš satisfakciu za jeho smrť, mu to nevynahradíš.“

„Nemusíš Griga zabiť!“ vyhrkla. „Vyzvem ho na súboj a...“

Marioto rázne pokrútil hlavou: „To ti zakazujem.“

Nahnevane prižmúrila oči.

„Skončil by sa smrťou jedného z vás a ja vás potrebujem oboch. Navyše, nepríjemne si ju prehliadol, „bol by to mizerný súboj. Obaja ste nanič bojovníci.“

„Takže chceš na celú vec zabudnúť?“ opýtala sa. „Ten útok bol namierený proti Miji!“

„To je zrejme,“ meravo odvetil Marioto.

Timea pristúpila bližšie a pozorne si prezrela jeho napoly znetvorenú tvár. „Vôbec ťa netrápi, že tvoja vlastná dcéra mohla zomrieť?“ opýtala sa s pohľadom upretým do jeho ľadových očí. „Nie, očividne ťa to nezaujíma,“ skonštatovala sklamane. Pokrútila hlavou. „Čo ti urobila? Čo ti urobila Melánia, že si znenávidel aj vašu dcéru?“

Oblizol si spodnú peru. „Nepočula si to? Mel bola obeťou mojej ctižiadostivosti. Bola nevinná,“ posledné slovo s úškrnom zdôraznil.

„Melánia nebola nijaké neviniatko. Ľudia na to možno už zabudli, ale ja nie. Viem, že to bola potvora. Keby taká nebola, nezalúbil by si sa do nej. Uhladené spôsoby, poslušnosť a rozvaha ťa vždy nudili,“ trpko sa usmiala. „Som si istá, že sa medzi vami niečo stalo. Niečo vážne...“

„Nezaujímajú ma tvoje špekulácie.“

„Tak o čo išlo, Tornax? Musel si mať dôvod na toto tu!“ rozpažila ruky a ukázala na obrovskú sieň Magradu. „Musel si mať dôvod na to, aby si sa vzdal pokojného života a pustil sa do vojny. Čo ti urobila? Prečo musí platiť aj Mija?“

S unudeným výrazom v tvári sa vrátil k svojim mapám.

„Samozrejme,“ prikývla, „nijaká odpoveď.“

„Pôjdeš do pevnosti Zka,“ oznámil jej.

Stípla. „Chceš, aby som poslúchala Grigoriasa?“ vyprskla.

„Chcem, aby si bola v Grigovej pevnosti.“

Privrela oči a snažila sa upokojiť svoje myšlienky. Je to trest za to, že vyzvedala? Dostala sa na pritenký ľad, keď spomenula Melániino meno?

„To odo mňa nežiadaj,“ vydralo sa z nej. „Len čo ho zbadám...“

„Neurobíš nič neuvážené. Vždy som oceňoval tvoje uhladené spôsoby, poslušnosť a najmä...“ usmial sa a tmavé oči mu zažiarili, „rozvahu.“ Nepoznačená časť jeho tváre zrazu Timei pripomenula toho Mariota, ktorého aj ona kedysi obdivovala. Keď sa vrátila zo spomienok do reality, uvedomila si, čo jej naznačil.

Kto iný by dal na Grigoriasa väčší pozor ako ona? Komu inému mohol veriť, že nájde cestu ku Grigovým omylom? Mala ho sledovať a potichu čakať na jeho chybný krok. Takúto zodpovednosť jej vložil do rúk.

Lenže za akú cenu? Mala žiť pod jednou strechou s ohavným chlapom, ktorého roky nenávidela?

Marioto pobavene sledoval zmes pocitov, ktoré sa jej zračili v tvári.

„Vieš, že to urobil, je to tak?“ opýtala sa.

Neodpovedal.

Zhlboka sa nadýchla: „A čo môj otec?“

„Nie je v stave pomáhať ti.“

Vedela to. Otec predstieral, že synova smrť ho nezasiahla. Nevyjadroval sa k nej. Timea si však bola istá, že skôr či neskôr sa otrásie, ale nenabiera dosť odvahy, aby vystúpil proti Grigoriasovi.

Musela vynaložiť všetky svoje sily, aby zastavila myšlienky, ktoré by Marioto mohol prečítať z jej mysle. „Môžem odísť?“

„Urobíš, čo od teba žiadam?“

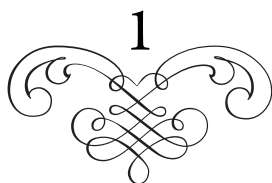
Timea vedela, že Marioto nečaká odpoveď. Chcel sa pozrieť do jej mysle, chcel vedieť, či ho poslúchne. Hrdo zodvihla bradu a usmiala sa: „Neurobila som to vždy?“

Marioto ju chvíľu prepaľoval skúmavým pohľadom. V hlave jej búšilo. Premýšľala, čo si zbalí do pevnosti Zka. Napokon povedal: „Môžeš sa ísť pobaliť.“

Timea prikývla a pomaly odkráčala. Keď za sebou zatvárala dvere, pozrela sa na Mariota, na jeho tvár a v mysli sa snažila vyloviť obraz jeho brata. Martinus... aj ten zomrel Grigovou rukou.

V izbe sa zničené oprela o stenu a uvoľnila svoju myseľ. *Martinus, Ivan...* ich mená jej zneli v ušiach ako údery bubnov.

Nenávidela Grigoriasa, lebo ich zabil. Nenávidela Mariota, lebo mu to dovolil. Nenávidela svojho otca, lebo ju zatiahol do tohto odporného a nemilosrdného sveta. Nenávidela Floriána Perníka, lebo ju neochránil pred otcovou panovačnosťou. No najviac nenávidela seba za to, že všetkým týmto mužom dovolila, aby ňou manipulovali. Poslúchala ich, skláňala sa pred nimi. Dokonca aj pred tým všivavým Grigom!

Takmer ako súrodenci

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla.“

„Jedz, prosím ťa,“ kázal jej Miseag.

„Chceš mi diktovať, čo mám robiť?“ podráždene sa opýtala Mija.

„Miseag sa ti snaží pomôcť,“ zastal sa ho Henrich.

Nahnevane pustila vidličku. Tá sa odrazila od taniera a dopadla na čistý biely obrus. „Nepotrebujem jeho pomoc,“ odvrkla a odsunula tanier s nedojedenou večerou.

Henrich si s Adrianou vymenil nervózny pohľad.

Miseag sa pošúchal na čele. „Mija, už sú to tri týždne!“ hneval sa. „Tri týždne tu znášam tvoje otravné nálady, chodím okolo teba ako okolo bá-biky z porcelánu a snažím sa byť trpezlivý.“

„Tak sa nesnaž! Nikto ti nekáže znášať ma,“ ohradila sa. „Rob si, čo chceš!“

„Nehádajte sa!“ zahriakla ich Adriana.

„Prečo?“ Mija vstala zo stoličky a spýtavo sa pozrela na Henricha a Adrianu. „Nevšímli ste si, že presne o to mu po celý čas ide? Chce, aby sme sa pohádali, aby už konečne nemusel premáhať svoju trpezlivosť a znášať moje otravné nálady! Chce mať odo mňa pokoj, a to s čistým svedomím. Len mu to uľahčujem.“

„To nie je fér,“ protestoval Miseag.

„Poznám ťa, Mursa!“ Mija nebezpečne zvýšila hlas. „Nesprávaš sa ku mne milo pre to, že by si to tak cítil. Robíš to, aby ťa mal Henrich rád a aby ti pomohol získať Knihu. Robíš to preto, lebo sa to od teba očakáva, ale v skutočnosti ti tá pretváarka lezie na nervy. Asi tak, ako ty lezieš na nervy mne!“

„Mija, prestaň a sadni si!“ prikázal jej Henrich.

Všetkých troch si dôkladne prezrela. Bez problémov čelila Miseagovmu chladnému pohľadu, Henrichovej prísnej tvári aj Adrianinmu nesúhlasnému kývaniu hlavou. „Ani omylom mi nebudete hovoriť, čo mám a čo nemám robiť!“ potom sa otočila a vyšla z jedálne.

„Nuž, dnes povedala asi najviac slov za celé tri týždne,“ skonštatovala Adriana po jej teatrálnom odchode.

Henrich si ťažko vzdychol: „Večer sa s ňou porozprávam.“

Miseag sklonil hlavu nad svoj tanier a nenápadne sa usmial. Henrich a Adriana si to našťastie nevšimli.

„Myslia si o mne, že som rozmazané decko,“ vzdychla Mija a zababušila sa do kabáta. Záhrada Perly bola ešte stále pod snehom a v noci sa na chodníkoch tvorila námraza. Kráčali opatrne a pomaly. Ich horúci dych sa pred nimi rozplýval a strácal v chladnom vzduchu medzi drobnými snehovými chumáčikmi. Fúkal silný vietor, preto ju Miseagove vlasy občas poštekli na vyštípanej tvári. Jeho objatie však bolo pevné a horúce.

Pritiahol si ju ešte bližšie a usmial sa: „To už dávno vedia.“

„Ha-ha-ha. Len sa vysmievaj. Mám pocit, že odteraz ich klamem ešte viac.“

„Museli sme to urobiť. Museli sme im zahrať toto divadielko. Keby nás nepodozrievali, netrám na tom. No takto sme nemali na výber.“

„Viem, viem. Ja len... nemám rada tajomstvá. Nepáči sa mi, že ani im, ani kamarátom nemôžeme povedať, ako sa máme radi.“

„Majú svoje starosti. Nemôžeme od nich chcieť, aby nás kryli.“

Mija sa zamyslela: „Toto nie je prvá narážka na to, že sa niečo deje a ja o tom neviem. Aké majú starosti?“

„Nič vážne,“ zahováral Miseag. „Od odhalenia majú starosti vari všetci v Spoločenstve...“

„Miseag, nie som včerajšia! Viem, kedy mi nehovoríš pravdu. Tak čo sa deje?“

„Musíme sa o tom baviť práve teraz?“

„Odkladal si to už dosť dlho. Nemusíte na mňa brať ohľady, prečo mi nepoviete, čo sa deje?“

„Nechcem ťa tým zbytočne zatažovať. Ivanova smrť...“

„Ide o mojich kamarátov, či nie? Tak mi láskavo povedz, čo ich trápi. Nemusíš so mnou zaobchádzať ako vo vatičke.“

Zastal a otočil Miju tak, aby mu hľadela do tváre. Tvárila sa neoblomne. Usmial sa a pobožkal ju. Mija zhodila zimné rukavice a zaborila ruky do jeho vlasov.

„Ani takto neodpútaš moju pozornosť od toho, na čo som sa pýtala,“ zašepkala, keď sa od seba na okamih odtrhli. Miseag si ju opäť pritiahol a jej myšlienky sa rozutekali s takou ľahkosťou, s akou okolo nich poletovali snehové vločky.

Neskôr šli cez záhrady Perly až k jej čarovným múrom. Okolo nich sa naháňali ich červený aluvág Viro a modrý aluvág, ktorý nazvali Kvapka. Vyskakovali na seba, až sa niekedy ich farby zmiešali do fialovej. Mija podotkla, že by sa už mali vrátiť, lebo ich aluvágy sa zbláznia od zimy, ale Miseag ju len mlčky viedol ďalej.

„Nepovieš mi, čo sa deje?“ opýtala sa.

„Nie,“ odvetil prasto.

Pochopila, až keď sa postavili pred vysoký múr a Miseag kývol rukou. Stena sa rozžiarila ako spojovacie dvere a Miseag posunkom ruky naznačil, aby Mija vošla dnu.

Netvárila sa dvakrát nadšene. „Čo to je?“ opýtala sa podozrievavo.

„Vojdi.“

Oči mu čudne zaiskrili.

Mračila sa: „Kam ma to chceš vlákať?“

„Odkedy si taká podozrievavá?“

Odvtedy, čo mi zabili otca, mala chuť povedať. No radšej si zahryzla do jazyka a vošla cez spojovacie dvere. Svet sa s ňou na okamih zatočil a jej sa zdalo, že letí. Oslnila ju ostrá zlatistá žiara.

Zrazu ju obľiala horúčava. Otvorila oči a tie sa jej rozšírili od úžasu.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ zašepkal jej do ucha Miseag.

Takmer sa strhla. Otočila sa, a až keď videla jeho usmiatu tvár, uverila, že sa jej to nespája. Pred ňou sa rozprestieralo naozajstné more. Jej čižmy ešte pokryté snehovými vločkami sa zabávali do horúceho piesku. Za Miseagom sa vypínali palmy. Hladinu mora zalievali slnečné lúče a jeho šum znel v Mijiných ušiach ako pieseň.

„Viem, ako nemáš rada zimu,“ začal Miseag, keď ešte stále neveriacky hľadela na priezračné more. „Tak som si povedal, že ti doprajem aspoň trochu tepla. Áno, viem, nechcela si oslavovať, ale nemôžeš odo mňa chcieť, aby som na teba zabudol. Navyše, o tri dni sa nám skončia prázdniny a toto je jedna z posledných príležitostí, keď môžem byť s tebou sám a nemusím sa báť, že nás niekto uvidí. Tak, prosím, nerepci a teš sa spolu so mnou.“

Začervenala sa. Naozaj veľmi protestovala proti oslave svojich narodenín. Ako mohla oslavovať, keď jej len pred pár týždňami zomrel otec? No mohla Miseagovi povedať nie?

„Ďakujem,“ vydralo sa jej z hrdla.

Miseag sa k nej otočil a chcel ju pobožkať, ale Mija sa rýchlo odvrátila. Zasmiala sa na jeho prekvapenom výraze. „V tej zimnej bunde sa asi uvarím,“ vysvetlila mu a rýchlo ju zo seba zhodila.

Miseag ukázal prstom na domček, ktorý stál niekoľko metrov od nej. „Je tam aj nejaké letné oblečenie. Zíde sa ti.“

Usmiala sa: „Toto si musel pripravovať dlho, čo?“

„Ani nie,“ odvetil, ale nepresvedčil ju.

Vedľa domčeka stál slávnostne prestretý stôl s jedlom v priesvitných miskách. „Ak povieš, že si to varil sám, neuverím ti!“ vyhlásila Mija.

Miseag sa zasmial a vysvetlil jej to jediným slovom: „Uršuga.“

Miji sa zdalo zvláštne, že Uršuga, ktorá kedysi pri pohľade na Mariovtových dedičov prepadala panike, bola jediným človekom v Spoločen-

stve, čo o ich vzťahu vedel a kryl ich. Od Ivanovej smrti sa snažila s Mijou zblížiť a pomáhala jej, ako vedela.

„A nebudaj vieš od Uršugy aj o tomto ostrove? Kde to vlastne sme?“ vypytovala sa Mija.

„Som Mursa. Viem veľa vecí a veľa vecí viem zariadiť.“

Prevrátila oči a radšej to nekomentovala. Rýchlo sa prezliekli a usadili za dreveným stolom. Mija bola hladná ako vlk, veď večere sa pre predstieranú hádku s Miseagom takmer nedotkla.

„Henrichovi som povedal, že ťa zoberiem k Maettregom, aby si prišla na iné myšlienky. Takže zhruba deň mu nebudeme chýbať,“ usmial sa Miseag.

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla,“ vzdychla si a hltala kúsky gurdského šalátu ako vyhladnutá včička.

„Môžeš sa sem kedykoľvek vrátiť. Spojovacie dvere budú pre teba vždy otvorené. Len sa veľmi neopáluj, lebo neviem, ako to vysvetlíme tvojmu strýkovi.“

„Chceš nebudaj povedať, že tento ostrov je tvoj?“

Mykol plecom. „Mursovci museli do niečoho vkladať peniaze, neschovávame ich pod matracom. Len nedávno mi Henrich povedal, čo budem vlastniť po sedemnástke. Vypýtal som si zoznam celého majetku, čo mi rodičia zanechali, a objavil som tam aj toto miesto.“

„Ani som netušila, aká si dobrá partia,“ uškrnula sa a odhryzla si kúsok banánu.

„Väčšina tohto majetku by mala patriť tebe,“ povedal vážne, „lebo ju nahromadili Mursovci z Mariotovej vetvy. Keď jeho rodičia zomreli, všetko odkázali môjmu otcovi. Nevedeli, že Marioto má dcéru, ktorá by to mohla zdediť.“

„A predsa som tu!“ zasmiala sa a so širokým úsmevom sa rozhladla po nádhernej pláži. Nechcelo sa jej ani len pomyslieť na návrat do zamrzutej Perly, Velesu a Spoločenstva, kde už dlho vládol chaos.

V deň, keď zomrel Mijin adoptívny otec, nezmenil sa len jej život. Celé Spoločenstvo bolo hore nohami! Fakt, že Marioto nie je chladnokrvný zloduch, ale ponúka čarodejníkom nový svet a nové možnosti, mnohými

otriasol. Začali pochybovať o tom, či chcú zostať na strane Henricha a Najvyšších, ktorí ich celé roky klamali. Samozrejme, Mariotovu prejavu dvojnásobná vražda neprospeľa. Najprv jeden z jeho mužov zaútočil na Miju, ktorú vlastným telom zachránil pred smrťou Ivan. Vzápätí padol aj útočník. Toho zabil Grigorias Zka, čo Mariota veľmi rozhnevalo.

Čarodejnici dnes stáli pred ťažkou otázkou – majú sa zveriť do rúk neporaziteľného Mariota a jeho armády, alebo majú proti nemu vyjsť do boja, ktorý je vopred prehratý?

Henrichova popularita rapídne klesala. Čarodejnici si prestali navzájom dôverovať. Nemohli si byť istí, či ich sused nie je Zradca.

Mija všetko sledovala len okrajovo. Nebolo pre ňu ľahké vyrovnáť sa s Ivanovou smrťou, a preto väčšinu času trávila v Miseagovej spoločnosti. Priatelia ju navštevovali a snažili sa zmierniť jej smútok. No Peteho vtipy, Dankine súcitné pohľady, Natrigino rapotanie ani Bartovo mlčanie jej nepomohli tak, ako jeden Miseagov úsmev.

Teraz si však uvedomila, že o svojich priateľoch od Mariotovho odhalenia takmer nič nevie.

„Tak teda...“ nadhodila, keď ležali na pláži. Opierala sa o Miseaga a pozorovala vlny, ktoré so sebou prinášal príliv. „... čo sa deje? Aké majú starosti dvojičky a Pete s Natrigou?“

„Naozaj sa o tom musíme teraz rozprávať?“ protestoval Miseag.

„Začína ma desiť, že sa tomu stále vyhýbaš...“

„Ak to teda chceš vedieť,“ začal neochotne, „bojíme sa o Pavla. Chce sa pridať k Mariotovi. Je našťvaný na Henricha a myslí si, že Marioto mu ponúkne úžasnú odmenu, ak sa k nemu pridá. A vieš, Pavlo má veľa... informácií.“

„Myslíš informácií o nás?“

„Nielen tých. Vystriedal hromadu zamestnaní, všade má známych a všade strká nos. Vie veľmi veľa o fungovaní v Úrade. A niektorí ľudia by sa k nemu zrejme ochotne pridali. Mladí aj starí. Čakajú vlastne len na jeho rozhodnutie. Pete si je istý, že Pavlo to urobí. Nikdy nechcel byť starešina a teraz má úžasnú príležitosť opustiť klan a dosiahnuť niečo viac.“

„To znamená, že Pete bude bojovať proti Pavlovi? Teda keď vypukne vojna.“

„Áno. A to je asi jediný dôvod, prečo Pavlo váha. Presviedča Peteho, aby šiel s ním.“

„Lenže Pete to neurobí.“

„Nebude bojovať proti mne... Inak chápe Pavlove pohnútky. Jediný dôvod, ktorý ho drží na strane Spoločenstva, je vernosť voči nám a Kalimovi. Nezradí nás. Neprijemné je, že správy o Pavlových pohnútkach sa dostali aj do Čarodejníka, takže momentálne je meno Rabel na zozname potenciálnych Zradcov.“

„No veď ani Kalim, ani Peteho otec a určite ani Pete nechcú byť Zradcovia.“

„Jasné, no verejnosť a hlavne naša stará dobrá pani Okruhlicová si to nemyslia.“

Zamračila sa: „Čo s tým má pani Okruhlicová?“

„Pavlo presviedčal dvojčky, aby sa pridali k Mariotovi. Ak by tak urobili, možno by sa poddal aj Pete a vec by sa preňho vyriešila,“ Miseag sa takmer nostalgicky usmial. „Pani Okruhlicová ho takmer zabila.“

Mija sa neubránila úsmevu: „Viem si predstaviť. Ešte stále Mariota nenávidí?“

„Ako vždy – pre ňu je stále vrah a nijaké jeho sľuby ju vraj nepresvedčia o opaku.“

„Takže Pavlo je teraz pre ňu tiež zloduch,“ dodala.

„A aj Pete. Dvojičkám zakázala stýkať sa s ním. Vtedy som prvýkrát počul Danku kričať na jej mamu. A to bolo len cez magil. Bart mi spomínal, že počas najväčšej hádky sa nestihol čudovať, aký má jeho sestra silný hlas.“

„Aj tak nič nevyriešili,“ hádala Mija.

„Vôbec nič. Dokonca uvažovala, že im nájde náhradnú školu za Veles, ale pán Okruhlica to zamietol.“

„Vynikajúco. Takže odteraz je Pete spolu s nami na čiernej listine,“ sucho skonštatovala Mija. „Ešte šťastie, že Natrigu má stále rada.“

Usmial sa: „Tak by som to nepovedal...“

„Čo má, pre Morenu, proti Natrige?“ Mija neverila vlastným ušiam. Ich maetregskú kamarátku si predsa obľúbil každý.

„Nehovorím o Natrige. Hoci aj s tou sa pani Okruhlicová pohádala, keď sa pokúsila zastať Peteho. A trocha jej vyčítala, že zanedbáva Barta a stále len šije. Odytedy, čo Dida urobila reklamu maetregským odevom, majú toľko objednávok, že to ledva stíhajú. Natriga včera premýšľala, či tá jej pomoc nebola nakoniec trest.“

„Ty si bol včera s Natrigou?“ čudovala sa Mija. Snažila sa, aby jej tón neznel žiarlivo.

„Každý deň telefonujú a pýtajú sa, ako sa máš... Boja sa o teba,“ vysvetlil jej a uškrnul sa. „Vôbec nemusíš žiarliť.“

„A Geka sa nezaujíma, ako sa mi darí?“ uštipačne nadhodila Mija. „Lebo ak áno, tak veru mám dôvod žiarliť.“

„Nemala by si. Nepomohli jej ani čary, aby som na teba zabudol. Takže sa už naozaj nemáš čoho báť...“ pohladkal ju po líci.

„No bojím sa. Bojím sa toho, čo bude s Petem a Okruhlicovcami... Bojím sa, ako to bude všetko vyzeráť, keď sa vrátíme do školy. Bude dosť čudné, že sa na Peteho budú pozeráť ako na Zradcu a bude asi taký obľúbený ako ja a ty. Vieš si to predstaviť?“

„Nebude taký obľúbený ako my dvaja...“ namietol Miseag. „Nás dvoch vlastne čaká celkom zaujímavá popularita.“

„Zaujímavá popularita?“ nechápavo zopakovala Mija.

Miseag prikývol a nechal ju premýšľať o význame svojich slov.

„Chceš povedať, že nás majú zrazu radi, lebo už vedia, čo je Marioto zač?“ opýtala sa.

„Mija, ak si spomenieš na to, čo sa udialo v Stribogovom paláci... Verejne sme vystúpili proti Mariotovi. Ako jediní z prítomných starešinov a starostov a vlastne všetkých najsilnejších vodcov v Spoločenstve. Mariotovi dediči, jeho vlastná krv, sa obrátili proti nemu. My jediní sme sa ho nebáli. Navyše, videli, čo sa stalo Ivanovi, a počuli, ako kričíš, že je to tvoj otec. Nie Marioto, ale Ivan. Nič ich nemohlo lepšie presvedčiť, že sme na Henrichovej strane a že... No jednoducho, že sme mocní a statoční Mariotovi dediči. Nijaké nuly, nijaké nepodarené decká z Mariotovej krvi.“

Uškrnula sa: „A neboja sa, že chceme Mariota zabiť, aby sme prevzali jeho moc? Alebo že to všetko bolo len divadlo, aby sme ich oklamali a získali si dôveru? Alebo...“

„Jasné, nepresvedčili sme ich všetkých. No teraz riešia dôležitejšie problémy, ako sme my dvaja. Sme pre nich len súrodenci, ktorých má na starosti Arabes. Bodka.“

„Súrodenci,“ zasmiala sa a pobožkala ho na pery.

Nechápala, prečo si Henrich nevšimol, že Miseaga nikdy nepovažovala za svojho súrodenca. V posledných dňoch nadobudol podozrenie skôr na základe Adrianiných poznámok ako vlastného postrehu. No bol prívelmi zaneprázdnený hasením ohňa nedôvery a pochybností, čo založil Marioto svojím vystúpením. Viac sa zaujímal o Miju a o to, aby sa zbytočne netýrala magiolovým vyvolávaním minulosti a spomienkami na mŕtveho otca. A možno ho ešte vždy trocha mrzelo, že sa s Didou rozišiel tak rýchlo a náhle, že ani Čarodejník to včas nezaregistroval.

Dida chcela po Ivanovej smrti vyjadriť Miji podporu, no Henrich ju zastavil a povedal jej, že to posledné, čo jeho neter potrebuje, sú jej rady. Dida patrila medzi ľudí, ktorí najskôr hovoria, až potom premýšľajú, čo vlastne povedali. Preto bolo Arabesovo konanie oprávnené, hoci nemilosrdné. No a to bola posledná kvapka v Didinom pohári trpezlivosti. Vzťah s Hlavou Spoločenstva ukončila dvoma krátkymi vetami: „Nech ťa Morena zhltnie! Bež si za Adrianou!“

Adriana trávila v ich domácnosti čoraz viac času a občas sa odvážila zostať aj do večera. Už sa nemusela vyhýbať Dide, ale to neznamenal, že jej vzťah k Henrichovi sa opäť prehĺbil.

„A boli ste taký roztomilý pár,“ povzdychla si, keď jej Henrich povedal o rozchode s Didou.

Mija mala pocit, že sa správajú ako dve deti.

„Lúbim ťa,“ zašepkala Miseagovi do ucha a pritúlila sa k nemu.

Dúfala, že aj Miseagovi sa rozviaže jazyk a povie jej to isté. No ani po troch týždňoch to z neho nevyliezlo.

Potlačila sklamanie a pomaly zaspávala v jeho náručí. Rozhodla sa prijímať veci také, aké sú. A ak ju aj Miseag nelúbi, stačí jej, že je vždy pri

nej a má ju rád. Azda aj viac ako len rád. A ak aj Adriana a Henrich nikdy nebudú tvoriť pár, stačí jej, že nebudú nepriateľmi.

S jedinou vecou sa však nedokázala zmieriť – onedlho vypukne vojna, kde budú bojovať jej priatelia, jej jediná rodina. Nedokázala si predstaviť, že by prišla o ďalšieho blízkeho! Z tej predstavy jej bolo zle. Srdce jej stislo a v hrdle jej navierala hrča.

Bola silná Mariotova dcéra, magiolička s obrovskou čarodejníckou mocou, a predsa nevedela vymyslieť jediný spôsob, ako ochrániť svojich najdrahších.